

Forhold i de særlige Havne maatte findes som Tillæg til Loven. Skibsførerne vilde altsaa komme i Besiddelse af den almindelige Lov og ville have Banskellighed ved at finde disse forskellige Tillægsbestemmelser, medens der nu for hver Havn gives Reglementer, hvor man, gaaende ud fra Rigtigheden af almindelige Grundbestemmelser, tillige giver særlige Bestemmelser, som maa anses for hensigtsmæssige for den paagældende Havn som Følge af de Forhold, der der have udviklet sig, og jeg tror, at man netop deri kan se, at der ingen som helst Fare er ved at bevare den bestaaende Tilstand. Thi et ved Kongelig Resolution for en Række af Aar tilbage vedtaget almindelig Reglement er nu den Mamme, hvortil føies alle saadanne for de særlige Forhold indrettede Bestemmelser, der maa anses for passende for de enkelte Havne, og at der derfor for 41 Havne er et ensartet Reglement, ligger deri, at man netop paa den Tid, da det blev vedtaget, tog under Overveelse, hvorledes man hensigtsmæssig skulde ordne dette Forhold nogenlunde, efter som Forholdene vare. Man tog da den Kongelige Resolution, og Indenrigsministeriet, det daværende Rentekammer, erholdt Tilladelse til over denne Læst, om jeg saa maa sige, at udfærdige de reglementariske Bestemmelser. Nu har imidlertid Skibsarten paa Grund af Dampskibe og andre Forhold udviklet sig paa en saadan Maade, at særlige Omstændigheder i mange Tilfælde gjøre det nødvendigt at føie Forandringer dertil, og disse finde deres Plads i de særlige Bestemmelser, der udfærdiges som Reglementer for hver Havn, og enhver Skipper, som forlanger det, kan faae udleveret Reglementer, der indeholde alle de for vedkommende Havn gjældende Regler. Dette forekommer mig at være den hensigtsmæssigste Maade at ordne Sagen paa, set fra det rent praktiske Standpunkt. Derhos skal jeg iøvrigt bemærke, at det forekommer mig, at den Art Bestemmelser egentlig ikke er et Lovgivningsemne, hvor man skal lægge Ballasten, og hvorledes man skal bære sig ad med at forstøje Skibet og Sigt. Det er ikke Bestemmelser, der om de end kunne bringes til Anvendelse i en Maafe ensartede Tilfælde, egne sig til at blive Gjenstand for Lovgivningsmagtens Behandling. Saaledes er i ethvert Fald min Opfattelse af dette Forhold.

Rajer: Jeg veed ikke, hvorvidt det er Praxis ved Udfærdelsen af foreløbige Love at give en saadan Indledning som denne; hvis det ikke er det, vil jeg gjerne indrymme den ærede Indenrigsminister, at det ikke er nødvendigt at skrive noget som helst af den Art; men naar det skrives, forekommer det mig korrekt, for saa vidt man overhovedet vil bruge Grundlovens Ord, da at bruge dem nøiagtigt. Naar det er en Forudsætning, at det har været den meget ærede forrige Indenrigsministers Mening, at det har været særdeles paatrængende nødvendigt, kunde jeg ogsaa ønske, at

det skulde staa i Loven. Jeg skal ikke inblade mig paa, hvorvidt det er overflødigt eller ikke at have den Bestemmelse, der er kommen til at staa i Begyndelsen af den foreløbige Lov, men jeg vilde gjerne deri, at denne Bestemmelse er kommen til at staa der, se et Haab om, at den høitærede Regjering dog endnu vilde overveie, om det ikke kunde være nyttigt at have en saadan Lov. I Forbindelse hermed vil jeg nævne, hvad der forekommer mig, at jeg engang i Sommerens Løb har læst i et Blad, at man et eller andet Sted i Udlandet, — hvor huster jeg ikke — tænker paa at tilveiebringe internationale Bestemmelser, gjældende for alle Nationers Skibe og af en saa almindelig Karakter, at en Skipper strax var foreløbig orienteret, naar han løb ind i en Havn. Dertil kunde en Lov som den, jeg talte om, være et forberedende Skridt. Der maatte da naturligvis i en saadan Lov findes en Paragraf med Henvisning til de særlige Reglementer, som Skipperen, naar han løb ind i en Havn, strax havde at søge hos Havnemesteren, eller hvem det nu maatte være. Hvor vidt en saadan Bestemmelse er et Lovgivningsemne eller ei, er naturligvis et Spørgsmaal, som jeg ikke skal inblade mig nærmere paa, men jeg skal dog gjøre opmærksom paa, at Plakat af 3die Februar 1847, som handler om Tilladelse til at benytte Ald og Lys ombord i Skibe i Kjøbenhavns Havn, altsaa et Emne af denne Natur, har været givet Provindsialstænderne til Betænkning, hvilket synes at vidne om, at det dog muligvis kunde egne sig til Lovgivning. Jeg er overbevist om, at hvis den høitærede Indenrigsminister med de Kræfter, der staa til hans Raadighed vilde gjøre et Forsøg i denne Retning og stille vedkommende Saglyndige den Opgave at gjøre det foreliggende Lovudkast noget fuldligere ved Optagelsen af flere saadanne Bestemmelser, vilde det være til megen Nytte.

Indenrigsministeren: Jeg tror det rigtigst at supplere de Oplysninger, som det ærede Medlem, der nu satte sig, gav om, at man vilde pleie internationale Forhandlinger angaaende Benyttelsen af Havne, derhen, at dette Spørgsmaal unægtelig er reist i afsigte Sommer, men rigtig nok kun saaledes, at man vilde søge at komme overens om reglementariske Bestemmelser for Behandlingen af Petroleum. Man indbød til en Kongres eller Samling af Repræsentanter for forskellige Stater netop for at tage under Forhandling, hvorledes vedkommende Havnadministrationer skulde stille sig lige over for den overordentlige Brandfare, der er forbunden med Petroleum, og træffe saadanne Bestemmelser, at Skipperne, naar de komme til de forskellige Havne, kunne vide, hvorledes de der paa ensartet Maade have at forholde sig, naar deres Fragt er Petroleum. Dette vil jeg tillade mig at oplyse, fordi jeg antager, at det ærede Medlem da vil se, at denne Tanke ingenlunde synes at tyde hen paa, at man ved